

Virginia
ANDREWS®

ZWARTE
KAT

 DE KERN

Proloog

Onze familiegeschiedenis

Ik heb er nooit aan getwijfeld dat op de dag dat mijn vader stierf, mijn moeder het allang wist voordat zijn zakelijke partner, meneer Calhoun, met het afschuwelijke nieuws bij ons thuis kwam. Eerder die dag was ze flauwgevallen en lang genoeg bewusteloos gebleven om mijn broer Noble en mij doodsbang te maken. Later zou ze me vertellen dat de geest van een kat zo zwart als de dood zelf recht door haar hart was gegaan.

Als ze over die dingen sprak, sperde ze haar ogen vol verbijstering open, een verbijstering die mijn hart bijna deed stilstaan. Ik weet dat ik mijn adem inhield als ze praatte. Mijn borst dreigde te exploderen, maar ik durfde zelfs geen adem te halen uit angst haar te onderbreken.

‘Ik zag hem uit een schaduw komen in de hoek van het plafond waar hij zich in gespannen verwachting had genesteld. Ik sloeg naar het dier toen hij omlaag sprong en op me afkwam, maar mijn hand duwde hem niet opzij, en in enkele seconden had hij zijn boze daad verricht,’ zei ze, en ze kneep haar ogen samen toen ze me vertelde over een soortgelijk incident dat haar grootmoeder was overkomen ten tijde van het dodelijke ongeluk van haar broer. Hij was van een paard gevallen en met zijn hoofd op een steen terechtgekomen.

‘Het geluid van paardenhoeven dreunde door haar hoofd, en toen ze opkeek, sprong een zwarte kat door de lucht, zijn poten gestrekt om door haar borst te klauwen. Ze viel ter plekke flauw, en toen ze bijkwam, waren haar eerste woorden: “Warren is weg”. Niemand had zijn lichaam nog gevonden, maar iedereen wist dat het niet lang zou duren voor iemand dat deed,’ voegde mama er zacht fluisterend aan toe, het soort gefluister dat door je hart dringt als de zwarte kat die ze beschreef.

Onze familiegeschiedenis van moeders kant wemelde van de voorbeelden van iemand die de toekomst kon zien, een tragische gebeurtenis kon voorvoelen, of tekenen ontwaren in de natuur die iemands ziekte of dood voorspelden. Het was een profetische gave waarvan ze geloofde dat deze via haar op Noble en mij zou overgaan, maar hoogstwaarschijnlijk op Noble. Waarom ze daar zo heilig in geloofde, weet ik niet, maar ik weet wél dat het de voornaamste reden was waarom hij nooit mocht sterven.

Na de geboorte van Baby Celeste zat mama vaak met haar in grootvader Jordans oude schommelstoel en wiegde haar in slaap terwijl ze die familieverhalen vertelde. Ik had het gevoel dat ze de spinnenwebben wegveegde en het verleden afstofte dat zich in elke hoek en spleet, onder elke schaduw bevond. Ze staaarde naar de duisternis die zich als een satijnen sluier over ons huis drapeerde, en praatte over die vreselijke dag waarop mijn vader was gestorven en over alle dagen uit haar verleden. Haar herinneringen waren zo levendig dat het leek of ze in staat was door een microscoop in de tijd terug te kijken en de kleinste details te zien. Ze sprak niet zozeer tegen mij dan wel tegen zichzelf en tegen de geesten waarvan ze zei dat ze naast ons zaten, ooms, tantes, nichten en neven, en ons gezelschap hielden in wat mij nu voorkomt als een eeuwige dodenwake.

Er viel inderdaad zoveel te betreuren.

Ik hoefde geen profetische gave te hebben om te weten dat er nog zoveel meer op onze weg zou komen voordat die donkere sluier die over ons huis en ons leven hing, zou worden opgeheven.

1. Nobles smeekbeden

‘Noble,’ riep mama met een dringende klank in haar stem.

Ik draaide me om zag haar naar me zwaaien op de bovenste treden van de veranda. Haar roodbruine, schouderlange haar viel steil langs haar wangen. Ze had een paarsrode hoofddoek om haar voorhoofd gebonden, die, zoals ze zei, alle vervloekingen zou afwenden die op haar afgevuurd zouden worden, dus ik wist dat iets haar die dag had doen schrikken.

Ze stond met Baby Celeste naast zich, wat heel ongewoon was. Mama nam haar overdag nooit mee naar buiten, uit angst dat iemand haar, al was het maar uit de verte, in een passerende auto, zou zien en haar bestaan te weten zou komen. Die geheimzinnigheid bestond al vanaf het moment dat Baby Celeste geboren was, iets meer dan tweeënhalf jaar geleden.

Vandaag was een van die mooie zomerse dagen in juli. De wolken leken aan de horizon vastgeschroefd en niet één flard ervan verduisterde de oranje schijf van de zon, die sierlijk door de blauwe lucht naar de bergen in het westen gleed. Ik zat op handen en voeten onkruid te wieden in de groentetuin. Het welriekende aroma van vruchtbare, vochtige aarde drong in mijn neusgaten. Wormen, glanzend van de nachtelijke regen, glipten door mijn modderige vingers. Een vleugje wind plaagde me met de belofte van een verademing, een belofte die nog vervuld moest worden. Ik was al behoorlijk bruin, boerenbruin noemde mijn vader dat altijd, omdat mijn armen tot aan de rand van mijn mouwen, en mijn hals tot aan mijn kraag, donkerbruin verbrand waren. Het was alleen te zien als ik naakt was.

Mama deed een stap in mijn richting, weg van het huis, om me nogmaals te roepen. Door de hete, trillende lucht tussen ons in, leek het huis te glinsteren en zich rond haar en Baby Celeste te sluiten,

alsof het vastbesloten was hen aan het gezicht te onttrekken van de paar mensen die op de snelweg voorbijreden. Het huis zou hen, ons, altijd beschermen. Mama geloofde dat. Ze geloofde dat het huis even gewijd was als een kerk.

Iedereen die het huis zag zou bereid zijn te geloven dat het een speciale kracht bevatte. Het was groot en uniek in deze streek van de staat New York, in Queen Anne-stijl gebouwd met een steil dak van graatbalken en twee lagere dwarsgevels en een torentje op de westelijke hoek van de voorgevel. De torenkamer was een vrij grote ronde kamer met twee ramen aan de voorkant. Mama vertelde me dat haar grootvader die kamer vaak gebruikt had om zich in terug te trekken. Hij bracht er uren en uren in zijn eentje door, lezend of slechts zijn pijp rokend en uit het raam starend naar de bergen. Misschien door dat verhaal, of gewoon omdat de kamer zo besloten was en boven aan een smalle trap verscholen lag, gebruikte ik hem ook als een toevluchtsoord, een geheime plaats.

Soms, als Baby Celeste 's avonds sliep en mama met iets bezig was en werd afgeleid, kon ik stiekem naar de torenkamer glippen, waar mama al onze spiegels had opgeborgen, behalve die aan de muren van de badkamer boven de wasbakken. In de torenkamer waren veel antieke spullen en dozen met heel oude dingen opgeslagen. Ze had de spiegels daarnaartoe gebracht omdat ze zei dat onze goede familiegeesten ze vermeden, vooral de lange spiegels zoals de ovale spiegel in vergulde lijst met een uitgesneden roos aan de bovenkant.

‘Ondanks de eeuwige vreugde die ze delen in de andere wereld, willen ze er niet aan herinnerd worden dat ze uit hun lichaam getreden zijn, dat hun lichaam allang vergaan is tot stof. Wat ze van zichzelf zien is meer een beeld dat gevangen zit in een wervelende spiraal van rook,’ legde ze uit.

Ik vond dat heel logisch. Zolang we in deze wereld vertoefden, hield niets onze aandacht vast of was zo belangrijk als ons lichaam. Wie keek overdag niet vaak naar zijn of haar lichaam, in een etalage-ruit, een spiegel, op foto's, of zelfs in de ogen van een ander. Wat was intrigerender dan je eigen ik?

Omdat de normale gelegenheden om dat te doen me waren ontzegd, ging ik voor de ovale spiegel in de torenkamer staan, kleedde me uit en staarde naar mijn onbedekte en nu onvermomde vrou-

welijke lichaam, draaide rond om me van alle kanten te bekijken, als iemand die een nieuwe jurk aanpast. Vaak had ik het gevoel dat ik door een etalageruit naar een ander keek en niet in een spiegel naar mezelf. Dat leek de spiegel magisch te maken, en dat alleen al veranderde de torenkamer in een heel speciale ruimte. Niet alleen bevatte hij in oude kastladen en kartonnen dozen geheimen van ons verleden, hij verschafte me een vluchtweg, een plaats waar ik onbeperkt kon dromen, en per slot kon ik alleen in dromen zijn wie ik was.

Nu al bijna tien jaar lang had ik het bestaan moeten ontkennen van wie en wat ik voor me zag staan. Ik wist zeker dat geen avond in mijn leven ooit zo traumatisch zou zijn als de nacht waarin mama me meenam naar het kleine, oude familiekerkhof om afscheid te nemen van mijzelf in een begrafenis die zo besloten was dat zelfs de sterren verscholen bleven achter wolken.

In het open, pas gegraven graf, met zijn handen op zijn borst gevouwen, lag mijn tweelingbroertje Noble, die mijn jurk droeg en zelfs mijn amulet, de Mystic Star met zijn zeven punten. Ik had me zelfs niet gerealiseerd dat ze me die ster gedurende de nacht had afgenomen. Nobles ogen waren zo hermetisch gesloten dat ze dichtgestikt leken. Ik had mama in de steek gelaten, haar zo diep teleurgesteld, dat haar ziel ineenkromp. Ik had mijn tweelingbroertje niet beschermd en daarom moest ik degene zijn die dood en begraven was. Ze veranderde me in Noble als een tovenaars die met een toverstok zwaait, en verkondigde toen aan de wereld dat ik ontvoerd was. De mensen uit het dorp hadden medelijden met haar, medelijden met ons, toen een opsporingsteam een van mijn schoenen vond in het bos en tot de conclusie kwam dat ze gelijk had: iemand had me meegenomen.

Tientallen mensen liepen rond op ons land en wandelden naar onze buurman, een oudere man, Gerson Baer genaamd, die alleen woonde. Niets wees hem aan als de dader, maar omdat hij eenzaam was en onze buurman, werd hij een tijdlang verdacht. Hij was verstandig genoeg om toe te staan dat zijn huis en grond van boven tot onder werden doorzocht. Ten slotte liet de politie hem met rust, maar mama voorspelde dat gemene, stomme mensen hem altijd zouden blijven verdenken. Ze klonk alsof ze echt medelijden met hem had, maar voegde eraan toe dat het voor ons van nut zou zijn.

Er ging een week voorbij en er werd niets meer over gepubliceerd. Nu en dan verscheen een van de agenten van de sheriff. De rechercheur kwam terug en ging het hele verhaal nog eens na. Mama zag er vreselijk uit. Ze at niet. Ze deed niets om zichzelf aantrekkelijk te maken. Sommige mensen, oude vrienden van papa, en zijn vroegere partner, meneer Calhoun, stuurden bloemen en bonbons met hun beste wensen. De rechercheur bood aan contact op te nemen met eventuele familie van ons, om ons te helpen, maar mama bedankte hem en zei dat we ons goed konden redden. Hij beloofde ons op de hoogte te houden van mogelijke nieuwe ontwikkelingen.

In het begin, als ik mensen met trieste stem over me hoorde praten, leek het werkelijk of ik onzichtbaar was, een geest die luisterde naar mensen die over haar praatten en vertelden hoe ze was toen ze nog leefde. Mama zei lieve dingen over me, dingen die een pijnlijk verlangen bij me wekten om weer dat betrouwbare, intelligente en vrolijke meisje te zijn. Bezoekers die hun medeleven kwamen betuigen schudden hun hoofd en keken me bedroefd aan.

‘Je zult je zusje wel heel erg missen,’ zeiden ze, Of: ‘Wat zul je je eenzaam voelen, zo helemaal alleen nu.’

Ik moest knikken of een opgetrommelde traan wegpinken, want Noble was een jongen en zou zijn droefheid niet zo gemakkelijk tonen. Hij zou zich beheersen. Langzamerhand, beginnend met kleine details, liet mama me Noble imiteren, zelfs zijn slechte gewoontes overnemen. Niets maakte haar zo kwaad als mijn verzet of mijn falen in dat bedrog. Ik wilde haar zo graag een plezier doen, maar voor mij was elk klein gebaar, elke eigenschap, elke gewoonte, die ik met succes wist na te bootsen, als een zoveelste schep aarde op mijn eigen graf. Soms werd ik ’s nachts wakker met het gevoel dat ik stikte, met een bezweet lichaam en het welriekende aroma van koele, donkere aarde om me heen. Ik meende die zelfs op mijn gezicht te voelen en veegde fanatiek mijn wangen af voor ik weer ging liggen en probeerde in slaap te vallen.

Elke avond sliep ik in met de gedachte dat ik misschien nooit meer wakker zou worden, of wakker zou worden in een graf. Er was maar één manier om me staande te houden, en dat was: in leven te blijven.

Mama had altijd meer van Noble gehouden dan van mij, en nu

kon ik als Noble al die liefde voor mijzelf krijgen, dus deed ik erg mijn best om mijn broer te worden. Ik deed karweitjes die meisjes van mijn leeftijd nooit zouden doen, zoals hout hakken, banden wisselen en grasmaaiers en andere apparatuur invetten. Ik repareerde het dak van een schuur, timmerde en zaagde, schilderde en verniste. Ik kreeg eelt op mijn handen. Mijn dikker wordende onderarmen leken meer op die van een jongen dan van een meisje, en ik liep met een mannelijke tred die zelfs mij verbaasde als ik me ervan bewust werd. Het waren mama's tevreden glimlachjes die me erop attent maakten. Haar goedkeurende glimlach won het van elke aarzeling, elke mogelijke verlegenheid van mijn kant.

Met mijn hard en mager geworden lijf, mijn thuisonderwijs, mijn gebrek aan contact met meisjes van mijn leeftijd, slaagde ik er zo goed in dat ik zelfs Nobles dromen droomde, de geesten zag die ik meende dat hij zou zien, zoals neven en nichten van zijn leeftijd, die ook een tragische dood waren gestorven, ondeugende kleine jongetjes die hun zusjes plaagden en net als hij gillend en schreeuwend over gefantaseerde slagvelden en door jungles renden, of ik zag sterke ooms met spieren die zich ontwikkeld hadden door zware arbeid als boer of timmerman. Onze bevallige, vrouwelijke familiegeesten leken mij te vermijden zoals ze Noble zouden vermijden. Het leek of ze werkelijk deel uitmaakten van mama's plan of op z'n minst bang waren het tegen te werken.

Zo lang ik me kon herinneren had mama gecommuniceerd met haar spirituele familie. Ze had zowel Noble als mij beloofd dat wij dat later ook zouden kunnen, en al schudde papa zijn hoofd en geloofde hij niets van dat alles, hij deed niet echt zijn best om haar van dat geloof af te brengen. Ik was er trouwens van overtuigd dat hem dat toch niet gelukt zou zijn. Het was een onverbrekelijk deel van wie en wat ze was. Ze zei tegen papa dat hij niet van haar kon houden zonder ook daarvan te houden. Zelfs toen ik nog klein was kon ik merken dat hij dat wist en het accepteerde. Wat hield hij veel van haar, dacht ik, en net als alle kleine meisjes droomde ik ervan iemand tegen te komen die net zo geweldig was als papa en net zoveel van me zou houden. Maar ik was erg bang dat ik niet zo goed en mooi was als mama en nooit iemand als papa zou vinden.

Mama dacht altijd dat Noble eerder dan ik de oversteek zou maken, zoals zij het noemde, maar Noble had nooit zo'n hartstoch-

telijke belangstelling voor onze spirituele familie en de andere wereld als ik. Het frustreerde mama. Ze probeerde van alles, inclusief mediteren, maar niets hielp, dus trok ze de conclusie dat iets boosaardigs Noble in de weg stond. Dat was de reden waarom ze me daadwerkelijk tot mijn broeders hoeder maakte en waarom ze zo verschrikkelijk van streek raakte toen hij verongelukte in de beek. Hij viel van de grote kei waarop hij stond te vissen. Ik wilde dat hij naar huis zou gaan, maar hij wilde niet, dus stonden we te touwtrekken aan zijn hengel. Had mama gelijk? Was het echt mijn schuld?

Hij kon niet doodgaan; hij zou niet doodgaan. Zijn geest zou in mij overgaan, en zo zou het voor eeuwig en altijd blijven.

Maar mama noch ik besepte hoe machtig de vrouw in mij zou worden. Jaren later kon ik haar in mijn eenzaamheid niet langer de kop in drukken. Ik kon niet beletten dat ze weer tevoorschijn kwam. Op mijn heimelijke plekje in het bos ontblootte ik mezelf, zodat ik vrij kon ademen als Celeste, en het was bij een van die gelegenheden dat de zoon van onze nieuwe buurman, Elliot Fletcher, de waarheid ontdekte en me chanteerde om seks met hem te hebben.

Als ik daar nu aan terugdenk, als ik mezelf toesta me die heimelijke afspraakjes weer voor de geest te halen, hoor ik een innerlijke stem die me vertelt dat ik minder gehanteerd werd dan ik graag wilde geloven. Ik wilde dat zou gebeuren wat er met me gebeurde. Het was een manier om te ontkennen wat ik geworden was en om terug te keren naar wie en wat ik was.

Baby Celeste werd geboren als gevolg van dat alles, maar ik moest mijn zwangerschap zo lang mogelijk geheimhouden, want ik wist hoe vreselijk mama dat zou vinden. Ik kon zelfs niemand vertellen dat ik Elliot had zien verdrinken op die dag toen hij zijn zelfbeheersing verloor terwijl hij de beek overstak om naar huis te gaan. Ik had medelijden met zijn vader, een apotheker in een naburig dorp, die Elliot en zijn zus Betsy moest grootbrengen nadat zijn vrouw hem had verlaten. Betsy was een voortdurende bron van moeilijkheden, promiscue en wild, en nu had hij zijn zoon verloren en zou hij waarschijnlijk nooit weten dat hij een kleindochter had.

Ik hield mijn zwangerschap zo lang mogelijk verborgen, en toen dat onmogelijk werd, was ik doodsbang. Mama's reactie was ontkennen dat het ooit gebeurd was. Ze hield het geheim en haar manier om de geboorte van mijn dochter te begroeten was tegen mij

en zichzelf te verklaren dat de baby een miraculeuze creatie was, een spirituele creatie, de terugkeer van Celeste. Zo noemde ze haar, en toen, tot mijn grote schrik, verfdde ze het haar van de baby, zodat ze op mij zou lijken en niet Elliots haar zou hebben, nu niet en wellicht nooit.

Maar als ik naar mijn baby keek, als ik haar, zelfs op deze afstand, hand in hand naast mama zag staan, en ze haar ogen op mij richtte, zag ik mijzelf in dat klein meisje. Onwillekeurig geloofde ik soms dat mama gelijk had. Celeste was mijn opstanding, mijn terugkeer, mijn wedergeboorte, een waar wonder. Ze had mijn gebaren, mijn lach, mijn manier van slapen met getuite lippen en mijn linkerhand plat tegen mijn wang.

Al die gedachten, die herinneringen, die gevoelens, stroomden door me heen als de beek door ons landgoed, alleen niet stijgend en dalend met de regen en de smeltende sneeuw zoals de beek, maar met de stormen en veranderingen die onze heel besloten wereld beïnvloedden.

Zoals vandaag.

‘Schiet op,’ beval mama, toen ik het tuingereedschap weglegde en naar het huis liep.

Ze draaide zich om, tilde Celeste op in haar armen, en liep snel naar binnen, vluchtend met het kind alsof het zonlicht een dodelijke kracht had. Ik draafde naar de deur en trok mijn bemodderde schoenen uit. Ze stond in de gang te wachten.

‘Wat is er?’ vroeg ik, toen ik de spanning in haar gezicht zag.

Had ze een vervloeking om ons, om mij, heen zien zweven? Wilde ze me daarom zo snel binnen hebben? Het zou niet de eerste keer zijn. Te vaak, toen ik opgroeide op de farm, en zelfs toen Noble nog leefde, klonk mama’s roep als een alarmbel, een waarschuwing om haastig terug te komen naar ons veilige huis, en niet gevangen te raken in een koude, donkere windvlaag, die ze ‘de ijzige adem van de Dood’ noemde. Wat konden we anders doen dan haastig en huiverend in haar wachtende, warme armen te vluchten?

Baby Celeste stond met haar duim in haar mond naar mij te kijken. Meestal, als ze een tijdje bij mama was, weerspiegelde ze mama’s stemmingen en leek ze meer op haar dan op mij.

‘Mevrouw Paris kan elk moment komen om wat Nufem te halen,’ antwoordde mama.

‘O,’ zei ik opgelucht.

Nufem was de naam die mama had gegeven aan haar geheime kruidensupplement om vrouwen te verlossen van het ongemak van de menopauze. Ik wist alleen dat ze dingen combineerde als rode framboos, passiebloem, zwarte cohosh, wilde yam en hartgespan om haar remedie te bereiden. Ik geloof dat ze er ook wat vitaminesupplementen aan toevoegde. Ze had het middel aan de vrouw van de burgemeester gegeven, die erover gehoord had van mevrouw Zalkin, de vrouw van de eierboer, die enkele kilometers oostelijk van ons woonde, en nu had mevrouw Paris, de vrouw van een van de grootste landeigenaren in het nabijgelegen Sandhurst, blijkbaar de vrouw van de burgemeester gesproken.

In het afgelopen jaar had mama een aantal klanten verzameld voor haar geneeskrachtige kruiden, en was zelfs begonnen kruiden en producten te leveren aan een distributiebedrijf van reformartikelen in de grotere stad Middletown. Ze was met die kleine handel begonnen via haar vriend, meneer Bogart, eigenaar van een juwelierszaak en handel in spirituele sieraden, waar ze een amulet had gekocht voor Noble en voor mij. Het planten en verzorgen van haar kruiden en het fijnmaken en mengen van ingrediënten hield ons, en vooral mij, aan het werk.

Maar mama verkocht niet alleen die kruidenmengsels. Ze gaf de klanten, de mensen die ze haar cliënten noemde, instructies over mediteren en het afstemmen op een vredige coëxistentie met de spirituele wereld van de natuur. Meer en meer mensen leken geïnteresseerd in die dingen, en mama en ik, die meestal excentriek, of zelfs zonder meer vreemd werden gevonden, werden nu in ieder geval in de ogen van sommigen positief beoordeeld. Ik weet dat het mama gelukkiger maakte.

‘Ik wil dat je met Baby Celeste naar de torenkamer gaat en haar stilhoudt,’ zei ze.

Dat moest ik altijd als er iemand bij ons thuis kwam – Baby Celeste verbergen, haar bezighouden, zodat ze geen lawaai maakte en de aandacht trok. Niets was belangrijker dan haar bestaan geheim te houden.

Alsof ze zelf begreep hoe belangrijk het was, huilde of klaagde Baby Celeste nooit als ik haar moest verstoppen. Dat ik haar meenam naar de torenkamer leek haar zelfs te amuseren en ze was al-

tijd redelijk stil. Ze staaarde naar de oude meubels en het antiek met de blik van iemand die liefdevol kijkt naar religieuze iconen in een kerk. Ik wist zeker dat ieder ander kind verveeld zou raken, maar niet Baby Celeste. Haar geduld verblufte me. Mama was natuurlijk totaal niet verbaasd over Baby Celestes gedrag. Ze geloofde dat Baby Celeste de ware erfgename was van alle spirituele krachten van de familie.

‘Ze zal op een dag zelfs meer kunnen dan ik,’ had mama me verteld.

‘Blijf daar niet zo stom staan kijken, Noble,’ snauwde ze tegen me. ‘Ik heb je gezegd dat die vrouw op weg hiernaartoe is. Ze kan elk moment op de oprijlaan verschijnen. Haast je!’

‘Oké, mama.’ Ik tilde Baby Celeste op.

De intense ernst en strengheid van mama zodra ze wilde dat Baby Celeste verstopt werd, beangstigden me. Ik had nachtmerries dat ze ontdekt zou worden en om de een of andere reden bij ons vandaan gehaald. Per slot, wat voor mensen houden een baby voor de wereld verborgen? Waar kwam die baby eigenlijk vandaan? zouden ze zich afvragen. Waarom was haar haar geverfd? Als ik uiting gaf aan die angst, schudde mama haar hoofd naar me alsof ik te stom was om het te begrijpen.

‘Besef je dan niet dat zij zoiets nooit zouden laten gebeuren, Noble?’ vroeg ze. ‘Ik dacht dat je dat nu langzamerhand wel zou weten.’

De *zij* in ons leven waren de spirituele familieleden die rond onze farm en ons huis zweefden, en altijd over ons waakten. Ik twijfelde niet aan haar woorden. Ik had gezien hoe ze naar ons keken en over ons waakten, mama van tijd tot tijd voor iets waarschuwden. De manier waarop Baby Celeste in de richting van een familielid keek en ze haar ogen geïnteresseerd samenknep, overtuigde me ervan dat ze de oversteek al gemaakt had. Misschien had mama gelijk wat haar betrof. Misschien kwam ze rechtstreeks van hen vandaan en hoefde ze die oversteek niet te maken. Ze was altijd bij hen. Haar geboorte was voor haar niet meer dan een andere deur in de spirituele wereld, en niet, zoals voor de rest van ons, een deur naar de gewone wereld, zodat we genooddaakt waren zelf onze weg terug te vinden.

‘Hup, naar boven,’ riep ik zangerig, en liep de trap op.

Baby Celeste glimlachte naar me en legde haar hoofdje op mijn schouder. Ik kuste haar op haar voorhoofd en streek haar haar naar achteren. Hoe kon iemand die ons samen zag niet onmiddellijk doorhebben dat ze mijn kind was? Misschien was mama juist daar zo bang voor en trok ze daarom een lelijk gezicht zodra ik Baby Celeste iets te veel genegenheid toonde.

‘Je mag van haar houden, maar zoals een broer van zijn zusje,’ vermaande ze me voortdurend. Baby Celeste was opgesloten in de wereld die mama voor ons in petto had.

Ik vroeg me af welk effect de opsluiting, het isolement, op Baby Celeste zou hebben. Hoe lang kon dit doorgaan? Wanneer zou het eindigen? Of zou het nooit eindigen? Zo zelden het zonlicht op je gezicht voelen, zo zelden de geur opsnuiven van voorjaarsbloemen, vrijwel nooit genieten van de streling van een zachte bries, dat alles moest op Baby Celeste een invloed hebben die ik me nauwelijks kon voorstellen.

Maar als ik met haar in de torenkamer zat en luisterde naar de gedempte stemmen beneden van mama en haar klant, realiseerde ik me hoezeer mijn benarde toestand leek op die van mijn dochtertje. Zat ik niet net zo gevangen en opgesloten in de gevangenis van Nobles identiteit? Zelden keek ik naar de wereld zoals ik zou doen als ik mijzelf mocht zijn. De wereld van een vrouw was mij even vreemd als spelen en het daglicht zien voor Baby Celeste.

‘We lijken in zoveel opzichten op elkaar, Celeste,’ fluisterde ik tegen haar, terwijl we zaten te wachten in de torenkamer.

Ze keek me aan, het kuiltje in haar wang leek even te flitsen als een kerstlichtje toen ze haar lipjes tuitte. Vaak, als ze naar me keek of naar me luisterde, leek ze veel ouder. Ze had het gezicht van iemand die dingen begreep die haar jaren ver te boven gingen. En dan, een ogenblik later, was ze weer Baby Celeste, lachend en giechelend om de kleinste, onbelangrijkste dingen.

Een zonnestraal hield het ronddwarrelende stof gevangen, en ze verwonderde zich over de glinsterende stofdeeltjes. Ze strekte haar handje uit om ze aan te raken en lachte toen en keek naar me om te zien of ik dezelfde verbazing voelde.

Ik glimlachte.

Langgeleden verwonderde ik me over zoveel dingen. Nu zat ik vast in donkere plaatsen, sloot mijn ogen, boog mijn hoofd, en sjok-

te voort, bang om een stap te ver naar links of naar rechts te doen. Niets beangstigde me meer dan mama teleur te stellen. Meer dan ooit gaf ze me tegenwoordig het gevoel dat we alleen waren met ons drieën, drijvend op een vlot in een kolkende zee. We hadden elkaar nodig. We moesten onze wereld streng bewaken, achter hoge, dikke verdedigingsmuren. Alleen dan zouden we veilig zijn.

Baby Celeste speelde rustig met een van haar poppen terwijl we wachtten. Kort na de geboorte van Baby Celeste had mama de poppen tevoorschijn gehaald die Taylor Kotes, de eigenaar van de grootste houthandel in de omgeving, me had gegeven. Hij had mama het hof gemaakt na papa's overlijden, en er was een tijd geweest waarin ik dacht dat hij onze nieuwe vader zou worden, maar hij kwam om het leven bij een verschrikkelijk auto-ongeluk, toen een dronken tiener in een truck tegen hem opbotste terwijl hij van ons huis op weg was naar zijn eigen huis. Ik was hem echt heel aardig gaan vinden. Zelfs Noble, die opstandig en kwaad was over papa's overlijden, was begonnen hem te accepteren.

Zijn dood wakkerde een van de geruchten over mama aan, vooral omdat de zuster van Kotes die verspreidde. Ze bracht mensen in de waan dat iedereen die te close met ons werd in gevaar verkeerde. Mama was mooi en nog steeds heel aantrekkelijk. Ze had de ene man na de andere aan haar voeten kunnen krijgen, maar ons isolement scheen haar niet te deren. Ze was er zelfs blij mee, vooral na mijn veronderstelde ontvoering. Als oud-lerares ging ze verder met me thuis les te geven. In die tijd kon ik op de vingers van één hand natellen hoeveel bezoekers we kregen in een maand, afgezien van onze spirituele bezoekers natuurlijk.

Ze speelde 's avonds piano, kweekte haar kruiden en groenten, en wandelde over ons grondgebied met haar voorouders naast zich. Voordat ik de oversteek had gemaakt en de geesten, zij het incidenteel, zelf echt kon zien, zag ik haar met enigszins gebogen hoofd lopen, stilstaan, en gebaren naar iemand naast haar. Ik herinner me dat ik me inspande, de lucht bestudeerde, wanhopig zoekend naar een visioen. Ik wilde zo graag op haar lijken, zien wat zij zag, horen wat zij hoorde.

Aan tafel vertelde ze me dingen die haar waren verteld, verhalen uit ons verleden, episodes van ziekten, ongelukken, liefdesaffaires, gevechten, een anthologie van ons erfgoed. Er waren jonge

vrouwen wier hart gebroken was door de liefde, en vrouwen die jong waren gestorven, en mannen die waren gesneuveld in een oorlog of een fataal ongeluk hadden gehad. Er waren veel verhalen over mijn betovergrootvader en betovergrootmoeder, die op onze grond begraven lagen, samen met hun ongebooren kind. Op een kleine vierkante plek veldsteen stonden drie grafstenen en natuurlijk bevond zich daar ook het anonieme graf van Noble of van mij, al lang geleden met gras overwoekerd. Niemand anders dan mama en ik wisten dat het daar lag.

Soms zat ik op het gras op het kleine kerkhof en dacht aan Noble die onder de aarde lag, en aan onze tijd samen vóór de tragedie. Hij had een geweldige fantasie gehad, en net als mama leek hij zich nooit alleen te voelen. Zijn draken en ridders vulden zijn dagen. Daar was ik altijd jaloers op. Ik was ervan overtuigd dat het betekende dat hij lang vóór mij de oversteek zou maken, wat mama altijd verwacht had, maar de gedaanten die hij zag werden geproduceerd door zijn eigen geest en kwamen niet uit de andere wereld.

Ik vermoedde dat mama niet graag zou willen dat ik het anonieme graf bezocht, dus deed ik het als ik zeker wist dat ze te druk bezig was om het te zien of als ze op een van haar winkeltochtjes was. Ik vond het altijd vreselijk dat hij op zo'n manier begraven en vergeten was. De laatste tijd heb ik hem soms horen pleiten vanuit de andere wereld, smekend om erkend te worden. Totdat het zover is doolt hij rond in een soort gevangenis. Hij kan niet bij zijn vader zijn en kan niet terug naar ons.

Maar alleen al de gedachte dat ik mama dat zou vertellen joeg me de schrik op het lijf. Ik wist dat ze het zou zien als verraad, en altijd als ze dat dacht nam ze aan dat er iets kwaadaardigs in het huis of mij was binnengedrongen. Dan sloot ze me op, liet me vasten en gaf me een geheim kruidenmengsel dat me kotsmisselijk maakte. Dat vond ze niet belangrijk. In haar gedachten reinigde ze me van het kwaad.

Mijn enige hoop was dat ze op een goede dag zelf Nobles smeekbeden zou horen, maar dat is nog niet gebeurd, nog niet.

Een van de eerste woorden die mama Baby Celeste leerde was Noble. Baby Celeste noemt me nooit anders dan Noble. Als ik met haar alleen ben, ligt het op het puntje van mijn tong om me mammie te laten noemen, maar ik ben bang voor wat mama met haar

zou doen als ze ooit naar me keek en dat zei waar zij bij was. Ze zou ongetwijfeld denken dat ze besmet was door het kwaad en waarschijnlijk zou ze haar ook opsluiten en haar een kruidenmengsel geven om de duisternis te verdrijven. Ze zou eronder lijden, en dat zou ik niet kunnen verdragen, dus waag ik het niet om Baby Celeste op dat idee te brengen.

En toch, vooral als we alleen zijn, zoals nu in de torenkamer, betrap ik haar erop dat ze me anders aankijkt. Misschien is de wens de vader van de gedachte, maar het lijkt me dat ze naar me staart zoals een kind liefdevol naar haar moeder kijkt. Ze slaat graag haar armpjes om me heen en drukt zich tegen me aan. Ze kan urenlang naast me liggen zonder onrustig te worden, en ze vindt het heerlijk om bij me in bed in slaap te vallen, als mama dat toestaat.

De Noble in me doet wanhopig zijn best om enige afstand te bewaren, maar hij wordt snel opzijgeschoven. Ik streel haar haar. Ik zoen haar wangetjes en haar voorhoofd. Ik neurie een slaapliedje. Ik houd haar stevig vast, wieg haar en sluit mijn ogen. En ik hoor Noble smeken. ‘Je kunt toch zien dat je moet ophouden om mij te zijn. Het is niet eerlijk tegenover de baby. Haal mama over je ermee te laten stoppen. Ik heb het koud en het is donker en ik ben bang. Alsjeblieft, Celeste. Help me.’

Ik moet al huilen als ik er alleen maar aan denk.

De tranen rollen over mijn wangen en druipen langs mijn kin, maar ik geef geen kik. Ik houd mijn adem in en bijt op mijn lip. Een pijnlijke plek in mijn hart wordt elke dag groter en duurt langer, maar wat kan ik doen om daar een eind aan te maken? Wat dúrf ik te doen?

Beneden gaat de voordeur open en dicht. Ik hoor de motor van een auto starten en sta op en tuur uit het raam en zie mevrouw Paris weggrijden met haar bundel kruiden en haar pas opgedane wijsheid. Ze zal het nieuws verspreiden en er zullen meer klanten komen. Ik zal me steeds weer, steeds vaker, hierboven moeten verbergen met Baby Celeste.

Kort nadat de auto van mevrouw Paris is gekeerd en verdwenen, komt mama de trap op en doet de deur van de torenkamer open.

‘Hoe gaat het met mijn kinderen?’ roept ze.

Baby Celeste kijkt lachend naar haar op. Ik bedwing mijn laatste tranen en haal diep adem.

‘Goed, mama,’ antwoord ik.

Ze pakt Baby Celeste op en we dalen de trap af terwijl ik naar mama luister, die praat over mevrouw Paris, hoe de vrouw gehypnotiseerd was door de dingen die mama haar vertelde. Mama benadrukt en bevestigt wat ik al vermoedde.

‘Ze zal heel blij zijn en ze zal het aan anderen vertellen en we zullen beslist meer klanten krijgen, Noble. We zullen veel te doen krijgen. Ze beginnen me te waarderen hier in de buurt,’ zegt mama trots. ‘Je vader heeft nooit gedacht dat dat zou gebeuren,’ voegt ze eraan toe, uit het raam kijkend. Dan lacht ze.

Ik weet zeker dat ze in alle opzichten gelijk heeft, en ik ben blij voor haar. Maar toch kan ik nog steeds niet zeggen dat ik blij ben voor ons. Misschien zal ik dat nooit kunnen. Er zijn momenten waarop ik me verschrikkelijk verloren voel, maar ik kan het niet hardop zeggen. Ze zou het niet begrijpen. Ze zou er zelfs kwaad om worden.

Ik ga terug naar mijn werk in de tuin. De zon is nu gezakt tot aan de toppen van het gebergte, en zijn stralen slingeren zich door het bos om ons heen, verlichten de groene bladeren, veranderen ze in smaragden aan de takken. Ik kan bijna de schaduwen horen bewegen en zich tot in de donkerste hoeken ontplooiën als zwartgrijs cellofaan.

Iets begint vorm te krijgen, en even later weet ik zeker dat ik een paar nichten die bijna tweehonderd jaar geleden leefden, uit het bos zie komen en naar het huis lopen. Ze zijn blootsvoets, maar dat geeft niet, want hun voeten raken niet helemaal de grond. Ik zie dat ze opgewonden met elkaar praten. Ze willen mama iets vertellen, iets nieuws, of misschien iets dat ze vergeten zijn haar te vertellen toen ze haar het laatst spraken. Ik weet zeker dat ik het vanavond tijdens het eten te horen zal krijgen. Ze kijken niet mijn richting uit, tot ze vlak bij huis zijn. Dan draaien ze zich om en zwaaien. Ik zwaai terug.

‘Zeg haar dat ze Noble moet bevrijden,’ fluister ik. ‘Alsjeblieft. Als jullie het haar vertellen, zal ze luisteren.’

Ze horen me niet, of als ze het doen, jaagt het idee hen zelfs angst aan. Ze gaan naar binnen, en een paar ogenblikken is het doodstil. Dan draai ik met een ruk mijn hoofd om bij het gekras van een grote kraai. Hij vliegt op uit het bos alsof hij achterna wordt gezeten en

zwenkt dan richting de ondergaande zon en verdwijnt in de gloed.

Ik bescherm mijn ogen snel tegen het felle licht voordat ze erdoor verbrand worden. Te vaak verwelkom ik tegenwoordig de duisternis.

Mijn hersens zijn verward, beelden dwarrelen dooreen als visuele ruis; Noble, die achterover van de kei valt; Elliot die als een gek naar me zwaait terwijl het water hem meevoert en zijn lach wegsterft; papa die thuiskomt van zijn werk en ons optilt in zijn armen, en roept: ‘Mijn tweeling, mijn rechter- en mijn linkerarm’; meneer Calhoun voor onze voordeur, hoed in de hand, gebogen hoofd; mama die naar buiten loopt, het donker in, om met haar geesten te praten; en Noble die zijn tranen, zijn woede, smoort in zijn kussen.

Iets heeft ons hier gebracht, iets, zoals mama vaak zegt, dat veel groter is dan wij. We kunnen het niet tarten of ons ertegen verzetten. We moeten zijn wie we zijn. Het is onze bestemming. Die stroomt door, net als de beek. Ik droom ervan, van ons stromende bloed, van onze gezichten die als afgedankte foto’s drijven op de oppervlakte van het water.

De klanken van mama’s piano zweven uit het huis, uit een geopend raam, en wekken me uit mijn mijmerij. Ik sluit mijn ogen en luister naar de melodieën. Meestal zijn ze droevig en somber, maar soms speelt ze lichte, vrolijke wijsjes. Soms zingt ze zelfs. Dat doet ze vanavond. Ze heeft een prachtige stem, die papa vroeger de stem van een engel noemde. Een stem die me kon vervullen van blijdschap en hoop en ons gelukkig en tevreden maken met elkaar, met onszelf.

Die nachten, denk ik, moeten haar iets goeds, iets heel moois hebben verteld. Ze zal vrolijk zijn vanavond. Ze zal tijdens het eten aan één stuk door babbelen en lachen om alles wat Baby Celeste doet of zegt. Alle donkere schaduwen zullen worden weggevaagd. Het zal lijken of alles daadwerkelijk in orde is.

Deze avonden, deze momenten, zijn bijzondere geschenken, ja toch? Hoor je niet dankbaar te zijn voor elke dag, voor elk uur en elke minuut? vraag ik mijn onwillige ik.

Ik geef geen antwoord. Er heerst slechts stilte om me heen. Zelfs de vogels zwijgen en de zachte bries is gaan liggen. De hele wereld staat even stil.

Ik houd mijn adem in en werk door tot het tijd is om naar bin-

nen te gaan en me op te knappen voor het eten en mama te helpen met Baby Celeste. Nobles smeekbeden verstommen achter me en worden door de wind weggevoerd naar de schaduwen in het bos.

Ik kan hem niet helpen, al doet het mijn hart pijn. Opnieuw laat ik hem weer een avond begraven liggen in zijn anonieme graf, met mijn naam op zijn lippen en zijn naam onzichtbaar op mijn voorhoofd gebrand.

Van Virginia Andrews® zijn de volgende boeken verschenen:

De Dollanganger-serie

Bloemen op zolder
Bloemen in de wind
Als er doornen zijn
Het zaad van gisteren
Schaduwen in de tuin

De 'losse' titel

M'n lieve Audrina

De Casteel-serie

Hemel zonder engelen
De duistere engel
De gevallen engel
Een engel voor het paradijs
De droom van een engel

De Dawn-serie

Het geheim
Mysteries van de morgen
Het kind van de schemering
Gefluister in de nacht
Zwart is de nacht

De Ruby-serie

Ruby
Parel in de mist
Alles wat schittert
Verborgen juweel
Het gouden web

De Melody-serie

Melody
Lied van verlangen
Onvoltooide symfonie
Middernachtmuziek
Verstilde stemmen

De Weeskinderen-serie

Butterfly
Crystal
Brooke
Raven
Vlucht uit het weeshuis

De Wilde bloemen-serie

Misty
Star
Jade
Cat
Het geheim van de wilde
bloemen

De Hudson-serie

Als een regenbui
Een bliksemflits
Het oog van de storm
Voorbij de regenboog

De Stralende sterren-serie

Cinnamon
Ice
Rose
Honey
Vallende sterren

De Willow-serie

De inleiding: Duister zaad
Willow
Verdorven woud
Verwrongen wortels
Diep in het woud
Verborgен blad

De Gebroken vleugels-serie

Gebroken vleugels
Vlucht in de nacht

De Celeste-serie

Celeste
Zwarte Kat
Kind van de duisternis

De Schaduw-serie

April

Sinds de dood van Virginia Andrews werkt haar familie met een zorgvuldig uitgekozen auteur aan de voltooiing van haar nagelaten verhalen en ideeën en aan het schrijven van nieuwe romans, waartoe ook deze behoort, die zijn geïnspireerd op haar vertelkunst.

Alle namen, personen, plaatsen en gebeurtenissen in dit boek zijn bedacht door de auteur. Elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen of bestaande personen, nog in leven of overleden, berust op puur toeval.

Derde druk, september 2006

Oorspronkelijke titel: *Black Cat*

Original English language edition © 2004 by The Vanda General Partnership
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with the original publisher, Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York

V.C. ANDREWS and VIRGINIA ANDREWS are registered trademarks of The Vanda General Partnership

Copyright © 2006 voor deze uitgave:

Uitgeverij De Kern, De Fontein bv, Postbus 1, 3740 AA Baarn

Vertaling: Parma van Loon

Omslagontwerp: Mesika Design, Hilversum

Zetwerk: Scriptura, Westbroek

ISBN-10: 90 325 1039 8

ISBN-13: 978 90 325 1039 8

NUR 335

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.